

A szabadság útjelzői – 1. – Az első parancsolat

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2020.08.30.

Ige: 2Móz 20,1-2

¹Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket:

²Én, az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. ³Ne legyen más istened rajtam kívül!

Mt 22,34-38

1. Kedves Testvérek! Az elmúlt két napon, a Gyülekezeti délutánok alkalmainak „Krisztussal szabadon” volt a címe. Péntek este bizonyágtételeket hallottunk Széles Istvántól és feleségétől, Hajnalkától, akik arról beszéltek nekünk, hogy mit jelent „szenvédélyektől szabadon” élni? Hogyan jutottak el az alkohol rabságából a Krisztusban elnyert szabadságig?

Szombaton este pedig Boros Lajos tett bizonyágot arról hogyan nyerte el a szabadságot a börtön falai között. Bizonyágtételének címe: Rácsok mögött szabadon.

Most lehet, hogy többen arra számítanak, hogy elmesélem, de legalábbis röviden összefoglalom azt, hogy ez a két bizonyágtétel miről szólt, hogy az előadók, a vendégeink miket mondtak el magukról, de nem teszem. Mert nem akarom, hogy bárki azt gondolja, hogy így majd lehet pótolni azt, amit személyesen nem hallgatott meg.

Ez a két este, ez a három ember, aki az életéről, az átélt mélységekről, majd a hitéről és a Krisztusban elnyert szabadságról beszélt és bizonyágot tett, azt erősítette meg bennem, hogy Isten előtt nincs lehetetlen, és még a kutyából is lehet szalonna. Isten Szentlelkének ereje képes megváltoztatni bárkit.

Mert valójában nem az a legfontosabb kérdés, hogy kinek mekkora a bűne. Hiszen egy kis bűn is ugyanúgy elválasztja az embert Istentől, mint egy nagy bűn. Ez a méricskélés, ez a kategorizálás nagyon emberi dolog.

Valójában az a kérdés, hogy te, aki bűnös vagy, akit a bűn elválaszt Istentől, elfogadod-e Isten kegyelmét? Ez az igazi kérdés. Mert az, aki elfogadja az Isten kegyelmét, a felé kinyújtott megtartó kezét, az bűnbocsánatot és örökéletet kap ajándékba, az Úr Jézus Krisztus gólgotai kereszthaláláért.

2. Testvérek! Szabadításról volt szó az elmúlt két nap, és szabadításról beszél nekünk a Tízparancsolat is. A múlt vasárnap arról hallottunk, hogy Isten hogyan mutatkozott be Izrael népének. Ő Szabadító Úrként és Istenként mutatkozott be. A zsidó nép fantasztikus csodákon keresztül egymás után láthatta és tapasztalhatta meg azt, hogy Isten mennyivel hatalmasabb a fáraónál, az egyiptomi varázslóknál és katonaságnál és a rabszolgahajcsároknál. Miután Isten bevégezte a csapások sorozatát az egyiptomiakon, a fáraó végre hajlandó volt elengedni a zsidó népet. Ismerjük jól a történetet, hogy nem sokkal később azonban meggondolta magát, és hadserege élén üldözőbe vette a népet.

Képzeld el a szituációt: a zsidó nép apraja nagyja felmálházott szamarakkal, vagy a saját hátukon cipelve a legfontosabb holmikat lassan halad a Vörös-tenger felé. Képtelenek gyorsan menni, hiszen még a nyájukat is terelni kellett. És ott vannak az egyiptomi lovas katonák, akik közül sokan harci szekerekkel vágtatnak. Gyakorlatilag órákon belül képesek utolérni a zsidó népet. Isten azonban a Vörös-tengernél átengedi a népet, de megállítja az őket üldöző hadsereget. A fáraó és a hadserege pedig belevesznek a tengerbe. A Szabadító Isten ezzel juttatja teljességre a választott nép szabadítását.

A szabadság azonban nem jelenti, és nem jelentheti azt, hogy nincs rend az ember életében. Amikor elérkeznek a Sinai hegyhez, akkor az Úr egy új rendet ad a népe életébe. Nagyon fontos azt meglátni és megérteni, hogy napok talán hetek is eltelnek azután, hogy csodálatos módon átkeltek a Vörös-tengeren. Szükség volt arra, hogy térben és időben egyaránt kellő távolságba kerüljenek Egyiptomtól, ahol több mint 4 évszázadon keresztül rabszolgák voltak őseikkel együtt. De ugyanolyan fontos az is, hogy még kellő távolságra legyenek az ígéret följétől is.

A Sinai hegy az a hely a nép életében, ahol Isten új rendet ad az életükbe. Kijelöli az irányt és az utat számukra, melyen menniük kell. De egy pillanatra sem hagyja őket magukra, hanem nagyon világos és egyértelmű jelzőtáblákat helyez el az úton. A Tízparancsolat igéi ezek az útjelzőtáblák a zsidók számára. Ahogy valaki nagyon találóan elnevezte: **a szabadság útjelzői.**

Az legelső parancsolat tisztázza a fontossági sorrendet, illetve azt, hogy ki az első: a szabadító Isten bemutatkozik a népe számára, és a szabadítás jogán határozza meg azt, hogy ne legyen a népe számára senki más, akit istenként tisztel, vagy imád, akit istenként fogad el.

3. Testvérek! Legtöbbször bele sem gondolunk abba, hogy mennyire **az a legfontosabb kérdés az ember életében, hogy kinek adja az első helyet az életben?**

Számtalan példa mutatja azt, hogy amikor az ember megfosztja Istent az Őt megillető első helytől, akkor felborul a jó rend az életében. Sokan persze úgy élnek, hogy sosem hallottak Istenről, vagy legalábbis sem szüleik, sem senki a környezetükben nem hitt komolyan Istenben. Náluk az a természetes, hogy Isten, ha létezik is, akkor sem különösebben foglalkoznak vele.

Az elmúlt napok bizonyágtevői az élő bizonyítékok arra, hogyan félre tud siklani az ember élete, ha egyáltalán nincs jelen benne Isten. De éppen ők az élő bizonyítékok arra is, hogy a kegyelem még az ilyen tönkrement életeteket is helyre tudja állítani. Hogy miért éppen ők, és miért éppen akkor és úgy szólította meg őket az Úr, ezt nem lehet tudni. De **életük egy pontján meghallották Isten szavát:** Ne legyen más istened rajtam kívül! És ők akkor ott engedelmessé váltak a hívó szónak: elfogadták a kegyelmet, elfogadták a bűnbocsánatot, elfogadták Krisztus váltságát. És azóta szeretik az Urat, az ő Istenüket teljes szívükből, teljes lelkükből és teljes elméjükben.

Az első parancsolat, a nagy parancsolat **személyesen fontossá vált számukra**, és ezért lehet új életük.

4. Gyakran eszembe jut az, hogy évekkel ezelőtt törölték az Európai Unió alkotmányából az Istenre vonatkozó utalást, a zsidó-keresztény gyökerekre való utalásokat. Az látszik, hogy az európai embernek már nincs szüksége arra az Istenre, Akinek köszönheti felemelkedését, nagyszerű kultúráját és identitását.

És alig telt el talán 10 esztendő vagy 15 és roskadozik egész Európa. Az európai ember lerázta magáról a kereszténység „rabságát” és súlyosnak vélt terhét, mert szabad akart lenni. És már látjuk összeomlani az erkölcsöt minden téren. És látjuk azt, hogy ahol nincs szükségük az embereknek az Istentől kapott jó rendre, aminek az alapja a Tízparancsolat, ott egyre több városban káosz és anarchia alakul ki, ott a rendőröket megverik és megkergetik, ott párhuzamos társadalmak alakulnak ki, ott a félelem és a rettegés lesz az úr.

5. Tegnap Boros Lajos bizonyágtételének a végén szó volt Jeremiás prófétáról, akit egy alkalommal Isten elküld a fazekas házába (18. fejezet). Ezt olvassuk ott: ³*Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen a korongon dolgozott.* ⁴*De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta.* ⁵*Ekkor így szólt hozzám az ÚR igéje:* ⁶*Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? – így szól az ÚR. Hiszen olyanok vagytok a kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében.*

Ezek az Igék kb. 2600 évvel ezelőtt hangoztak el, de ma éppen úgy igazak. Isten ma is megteheti és meg is teszi, hogy összetöri, összegyűrje a rosszul sikerült agyagot, és új edényt formál belőle. Ma is megteheti azt, hogy összetöri az ember életét, ha ez kell ahhoz, hogy új edényt tudjon belőle formálni.

Lássuk meg azt – kedves Testvérek – hogy ezek a nemzetközi méretű válságok (gazdasági válság, migráns válság és egészségügyi válság) csupán eszközök a Mindenható Isten kezében. Az Úr formálni akar bennünket ma is, most is. Formálni akar minket, mert azt látja, hogy megint nem világos és nem egyértelmű az, hogy kié a legelső hely az életünkben.

Ma is nagyon sokan ugyanolyan kötekedő lélekkel faggatják Krisztust, mint annak idején a farizeusok és a törvénytudók. Eljátsszák azt, hogy ők mennyire okosak, csupán azért, hogy sarokba szorítsák Jézust. Kötekednek és megkérdézik Jézustól, hogy melyik a nagy parancsolat a törvényben, melyik a legfontosabb parancsolat a tíz parancsolat közül.

Jézus pedig nagyszerűen összefoglalja az első négy parancsolatot egyetlen mondatban: **„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”**

6. Kedves Testvérem! Ha téged megkérdézik, mit válaszolsz? Ki vagy mi az első az életedben? Számokra mi a legfontosabb? A Mindenható Úristen hanyadik a sorban? Őt teszed-e az első, a legelső helyre, vagy önmagadat? Isten van az első helyen, vagy van valaki más isten rajta kívül is, akit te titokban imádsz és tisztelsz?

Ne gondoljuk azt, hogy feleslegesek ezek a kérdések! Ne mondjuk azt, hogy ilyen kérdéseket nem a templomba járóktól kell megkérdézni, hanem inkább azoktól, akik sosem jönnek istentiszteletre!

Sőt! Legelőször az Isten népének kell megerősítenie hitét, az Úr iránti elkötelezettségét, mert akkor leszünk egyen-egyenként is, és mint gyülekezet is hitelesek a világ előtt. Pál apostol ezt írja a Római

gyülekezetnek a Róma 8,19-ben: **Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.** Majd a 10. fejezetben ezeket mondja:

⁹Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözölsz. ¹⁰Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.

Testvérek! Kérd az Urat, hogy legyen Ő az első az életedben! Kérd az Urat, hogy ne szégyelld a róla való bizonyágtételt, mert ez az üdvösséget jelenti számodra, és nemcsak számodra, hanem mindazoknak, akik várva várják Isten fiainak megjelenését, akik általad hallhatnak Isten szeretetéről és a Krisztusban adott bűnbocsánatról. Ámen.

Loment Péter lelkesz